

Den nye kurs mod større offentlige udgifter vil tværtimod udløse store skatteregninger i fremtiden.

Der er enkelte forslag om skattelettelser m.v. i den samlede pakke, som mindretallet ud fra en isoleret betragtning ville kunne støtte.

En ansvarlig økonomisk politik kræver imidlertid, at lettelser og finansiering hører sammen.

Mindretallet er derfor nødt til at se forslagene om lettelser og skærper under ét. Da regeringen ikke har taget initiativ til reelle forhandlinger om den samlede økonomiske plan, har mindretallet ikke fået mulighed for at opnå grundlæggende ændringer i regeringens udspil. I konsekvens heraf vil mindretallet stemme imod alle regeringens lovforslag.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) vil ved 3. behandling af lovforslaget stemme hverken for eller imod lovforslaget. Mindretallet vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Lovforslaget er fremsat, for at skattereforment og forslaget om bruttoficering af kontanthjælpen og pensionerne ikke skal få utilsigtede virkninger i kommuner og amtskommuner, og fordi man har villet yde en særlig indsats i forhold til Københavns og Frederiksberg kommuner samt andre kommuner med mange biandsklienter. Samtidig har man ønsket at lave en forbedring af budgetgarantien, således at kommunerne bliver kompenseret for deres reelle udgifter. Det har mindretallet forståelse for, hvorfor mindretallet ikke ønsker at stemme imod lovforslaget, men vælger at undlade at stemme.

I stedet for at lave disse tilbagevendende lappeløsninger på udligningssystemet mener mindretallet, det må være på tide, at man får en mere gennemgribende analyse af problemerne på området, således at målene med udligningssystemet bliver sikret. Dvs. som anført i »Redegørelse om aktivitetsbestemte tilskud, forenkling af udligningssystemet og statstilskuddets fordeling«, Indenrigsministeriets finansieringsudvalg, maj 1993, »... at der sikres en god sammenhæng mellem skat og service i alle kommuner og amtskommuner. Skatten i den enkelte kommune skal således være et godt udtryk for serviceniveauet i den pågældende kommune. Målsætningen er, at borger-

ne skal have mulighed for at vælge det serviceniveau, de selv foretrækker, imod at betale en skat svarende hertil«. Dette er ikke tilfældet i dag. Som det er påvist i rapporten »Det skæve Danmark« er der stor forskel på, hvor meget kommuner skal ændre skatten med, hvis de ønsker samme ændring i deres serviceniveau. Dette er uholdbart, og derfor er mindretallet også modstander af at nedsætte udligningsprocenten fra 52 til 50, når procenten i virkeligheden burde sættes op.

I øvrigt er mindretallet forbeholdent over for, at man forsøger at »løse« Københavns og Frederiksberg Kommuner økonomiske problemer ved småjusteringer i udligningskriterierne og ved at give øgede lånemuligheder. Løsningen af de to kommuners økonomiske problemer bør dels ses i sammenhæng med en ændret struktur i hovedstadsregionen, dels med, at kommunerne bliver bedre kompenseret for deres mange sociale udgifter.

Et *tredje mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og kan ikke stemme for de stillede ændringsforslag.

Da lovforslaget er en udløber af skattereforment, som mindretallet ikke er med i, kan mindretallet ikke tilslutte sig de foreslåede kommunale udligninger og generelle tilskud.

Efter mindretallets opfattelse er lovforslaget ikke udtryk for, at de foreslåede ændringer vil give fuld økonomisk compensation til kommunerne som følge af skattereforentens virkninger på de kommunale områder.

Ændringsforslag

Af *indenrigsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, SF, RV og KRF):

Til § 1

- 1) Det under *nr. 8* foreslåede § 17, *stk. 3, nr. 4*, udgår, og i stedet indsættes:
 - »4) amtskommunale mer- eller mindreudgifter som følge af udviklingen i amtskommunernes reale udgifter til jobtræning i forhold til udgiftsniveauet i 1993,
 - 5) udgifterne til statstilskuddet til amtskommuner efter § 19, *stk. 3*.«
- 2) *Nr. 11* affattes således: